

Sygn. akt I CSK 513/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

Protokolant Beata Rogalska

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko A. spółce z o.o. w R.
o ochronę praw autorskich,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 21 lutego 2020 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 kwietnia 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) oddała skargę kasacyjną,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 4.410,- (cztery tysiące czterysta dziesięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód J. K. pozwem, wniesionym w dniu 2 marca 2011 r., przeciwko pozwanej A. Spółce z o.o. w R. dochodził nakazania pozwanemu (1) zaniechania wytwarzania, wprowadzania do obrotu, prezentowania na stronie internetowej pozwanej lub w innych materiałach promocyjnych, reklamowych, marketingowych i informacyjnych wózków R., (2) usunięcia skutków naruszeń autorskich praw osobistych i majątkowych powoda poprzez zniszczenie wszystkich wózków R., będących własnością pozwanego, (3) złożenia na stronie internetowej pod adresem <http://www.com> oświadczeń o oznaczonej treści i rozmiarach, (4) złożenia kolejno w dwóch kolejnych numerach czasopism „Z.”, „Ż.”, „I.” ogłoszeń o oznaczonej treści i rozmiarach, (5) wysłania listów poleconych do oznaczonych odbiorców i dystrybutorów wózków inwalidzkich zawierających informacje o oznaczonej treści i formie, (6) wysłania listu poleconego do M. Sp. z o.o. jako wydawcy Gazety (...) zawierającego oświadczenie o oznaczonej treści i formie, (7) złożenia w Gazecie (...) ogłoszenia zawierającego oświadczenie o oznaczonej treści i formie ponadto (8) zasądzenia kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Powód wskazał, że dochodzi ochrony autorskich praw osobistych i majątkowych, przysługujących mu do stelaża wózka typu C. opartego na konstrukcji trójkąta składanego, następnie do części wózków obejmujących boczne elementy konstrukcyjne w kształcie zbliżonym do litery S, tapicerkę, podłokietniki, boczne uchwyty służące do przenoszenia wózka, jako wzory zdobnicze, na które uprzednio uzyskał świadectwa ochronne. Następnie twierdził, że naruszenie dotyczyło wózków typu C. modele C3, C5, C6, skopiowanych przez pozwanego jako producenta wózków inwalidzkich typu R. odpowiednio w modelach R1, R2, R3. Ostatecznie sprecyzował, że „przedmiotem ochrony jest kształt wózka, jego wygląd” jako taki.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 20 października 2016 r. oddalającego powództwo. Podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięć Sądów obu instancji była zbieżna. Ustalono, że J. K. zajmuje się od ponad dwudziestu lat projektowaniem, ponadto produkcją i sprzedażą dziecięcych wózków spacerowych oraz wózków inwalidzkich spacerowych różnych typów pod zbiorczą nazwą C. Na

skutek zgłoszenia w Urzędzie Patentowym uzyskał świadectwa ochronne w 1989 r. na wzór zdobniczy „(...) wózek (...)” (nr (...)), a w 1999 r. na wzory zdobnicze „wózek (...)” boczne elementy konstrukcyjne siedzenia „S” (nr (...)), boczne uchwyty służące do przenoszenia wózka „U” (nr (...)), podłokietniki (nr (...)), tapicerka siedzenia (nr (...)). Ochrona uzyskana z tego tytułu wygasła. W wózkach C. wykorzystywane jest rozwiązanie techniczne tzw. trójkąta składanego, którego kąty połączone są przegubami, a na linii jednego boku dodatkowo umieszczony jest kolejny przegub umożliwiający złożenie wózka. Taka konstrukcja, powszechnie znana od początku XX wieku, była objęta ochroną patentową w Stanach Zjednoczonych (1908 r.) oraz Chinach (1976 r.) i nadal jest stosowana przez producentów wózków składanych w Polsce i za granicą.

Pozwana A. jest producentem sprzętu rehabilitacyjnego, m.in. wózków inwalidzkich o nazwie R., których konstrukcja także oparta jest na zasadzie trójkąta składanego. Prototyp takiego wózka, wyraźnie oznakowany, został wystawiony podczas branżowych targów sprzętu rehabilitacyjnego w Ł. w 2009 r. Powód stwierdził, że przypomina on wyglądem zewnętrznym i kolorem obicia wózek C. i zarzucił pozwanej naruszenie praw wynikających rejestracji wzorów. Podstawowe podobieństwo wynikało z wykonania stelaża z rurek metalowych i konstrukcji trójkąta składanego. Pozwana wskazała wówczas na wygaśnięcie praw z rejestracji. Pozwana i powód wykorzystują do wózków takie same elementy kupowane od ich producentów, stale wprowadzają kolejne modele, zmieniają rozwiązania techniczne i wzornictwo, używają odmiennych wzorów i obić części tapicerowanych. Wózki były początkowo zewnętrznym podobne, ale odróżnialne, w kolejnych modelach różnice powiększały się. Na wózkach umieszczone są wyraźne oznaczenia producentów. Strony konkurują na tym samym rynku, pozostawały w sporze m.in. po uzyskaniu przez pozwanego ochrony patentowej na skrętne koła przednie wózków. W 2010 r. wózki R. uznano za najlepszy produkt Podkarpacia. Wózki inwalidzkie stron są obecnie zarejestrowane jako wyroby medyczne. W oparciu o opinię biegłych ustalono, że wózek składany C. jako taki stanowi urządzenie nieskomplikowane, nie ma cech oryginalności i indywidualności. Zakres swobody twórczej konstruktora co do stelaża wózków jest niewielki, gdyż długość siedziska i wysokość oparcia wynika z potrzeb użytkowników, a zastosowanie innych rurek

zwiększyłyby ich wagę. Trójkąt składany jest powszechnie stosowanym rozwiązaniem technicznym. W ocenie Sądów obu instancji, wózki R. nie są kopią, jak twierdzi powód, ani nie stanowią naśladownictwa wózków C., a podobieństwo wynika z ich przeznaczenia i konstrukcji.

Sądy obu instancji zgodnie przyjęły, że powodowi nie przysługuje ochrona oparta na przepisach ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2017 r., poz. 880) - dalej jako: „prawo autorskie” lub „u.p.a.p.p.”.

Wózki C. nie stanowią utworu w rozumieniu jej przepisów, gdyż nie są rezultatem działalności o charakterze kreacyjnym, posiadającym cechy indywidualności i oryginalności, nie odbiegają od innych przejawów podobnego działania i nie są niepowtarzalne. Sąd Okręgowy wskazał, że wygaśnięcie ochrony z tytułu świadectw ochronnych na wzór zdobniczy nie pozbawiałaby powoda, jako twórcy, ochrony wynikającej z prawa autorskiego. Wzór zdobniczy może być bowiem utworem w rozumieniu prawa autorskiego, jeżeli posiada cechy nowości, oryginalności, artyzmu pod względem formy, a ze względu na rozwiązania noszące znamiona wyraźnych, indywidualnych cech twórczych istotnie odróżnia się od innych wyrobów tego rodzaju.

Sąd Apelacyjny w zasadzie podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, uzupełniając ją o dodatkowy wywód jurydyczny dotyczący skutków wejścia w życie przepisów prawa własności przemysłowej. Podkreślił, że powód domagał się ochrony zarówno praw autorskich osobistych (tj. przysługujących niezależnie od korzyści majątkowych, które chronią dobre imię i renomę twórcy), jak i praw majątkowych, które uprawniają do wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Wskazał na zmienne stanowisko powoda dotyczące przedmiotu ochrony i ostateczne sprecyzowanie go jako „cały wózek (...) C.”. W ocenie Sądu, o postaci wózka inwalidzkiego przesądza przeznaczenie polegające na przemieszczaniu się osoby niepełnosprawnej. Analizując, czy wózek C. jako całość stanowi utwór charakteryzujący się indywidualnością, należało rozważyć, czy kształt i konstrukcja odróżniają go od innych, czy są wynikiem działania twórczego, świadczą o innowacyjności i indywidualnym charakterze. Sąd stwierdził, że kształt i rozwiązania techniczne zastosowane przez powoda (trójkąt składany) oraz postać wózka nie

miały cechy nowości i oryginalności. Z tych względów podzielił stanowisko Sądu Okręgowego w zakresie odmowy uznania wózek (...) C. za utwór w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.p.a.p.p. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 1 ust. 1 w związku z art. 1 ust. 2 pkt 5 u.p.a.p.p. zauważył, że w okresie rejestracji wzorów zdobniczych na rzecz powoda obowiązywała ustawa z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych. Z dniem 22 sierpnia 2001 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej - dalej jako: „p.w.p.”, która jako przedmiot ochrony określiła stosunki w zakresie wynalazków, wzorów użytkowych, wzorów przemysłowych, znaków towarowych, oznaczeń geograficznych i topografii układów scalonych, pozostawiając w mocy prawa nabyte w związku z wcześniejszym zarejestrowaniem wzorów zdobniczych. W dalszych rozważaniach Sąd drugiej instancji odniósł się do definicji pojęć wzoru użytkowego i wzoru przemysłowego stwierdzając, że ich zarejestrowanie wpływa na zakres ochrony prawem autorskim, bowiem warunkiem udzielenia ochrony w oparciu o przepisy prawa autorskiego jest spełnianie przez wzór przemysłowy przesłanek określonych w art. 1 tej ustawy. Prawo autorskie nie zostało zharmonizowane w krajach Wspólnoty Europejskiej, poza obligatoryjną zasadą kumulacji roszczeń. Dyrektywa 98/71 /WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów (Dz.Urząd. U EL 289) pozostawiła państwom członkowskim swobodę wyboru zakresu i warunków uzyskania ochrony prawno - autorskiej. Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 27 stycznia 2011 r. w sprawie C-168/09 Flos SpA v. Semeraro Casa a Familia SpA stwierdził, że nie są zgodne z postanowieniami wskazanej dyrektywy przepisy krajów członkowskich pozbawiające ochrony prawno-autorskiej wzory przemysłowe, które weszły do domeny publicznej przed upływem czasu tej ochrony. Niemniej Sąd drugiej instancji wskazał, że art. 116 p.w.p., w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej na mocy ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o zmianie ustawy Prawo własności przemysłowej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r., poz. 1266), która weszła w życie dnia 1 grudnia 2016 r., określał, że ochrona praw majątkowych do utworu przewidziana w przepisach prawa autorskiego nie ma zastosowania do wytworów wytworzonych według wzoru przemysłowego i wprowadzonych do obrotu po

wygaśnięciu prawa z rejestracji udzielonego na taki wzór. Wprawdzie art. 116 p.w.p. został uchylony z dniem 1 grudnia 2016 r., ale obowiązywał w chwili, w której miało dojść do naruszenia praw powoda. Z tych względów Sąd przyjął, że wskazany przepis wyłączał w rozpoznawanej sprawie kumulację ochrony powoda na podstawie prawa autorskiego i prawa własności przemysłowej, także w sytuacji wygaśnięcia prawa z rejestracji wzoru przemysłowego.

Powód zaskarżył skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego w całości. Wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie i uwzględnienie powództwa w całości, skarżący powołał podstawę naruszenia prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.). W jej ramach zarzucił błędną wykładnię art. 1 ust. 1 prawa autorskiego, polegającą na przyjęciu, że przewidziana na jej podstawie ochrona ustawy przysługuje przejawom działalności twórczej posiadającym cechę nowości w znaczeniu obiektywnym, innowacyjności, funkcjonalności i użyteczności, podczas gdy wśród przesłanek tej ochrony wymienia się cechy twórczości i indywidualnego charakteru, błędne zastosowanie art. 116 prawa własności przemysłowej do wytworu wytworzonego według wzoru zdobniczego, podczas gdy zakresem zastosowania tego przepisu objęte są wytwory wytworzone według wzoru przemysłowego, niezastosowanie art. 78 ust. 1, 79 ust. 1 pkt 2, 79 ust. 2 pkt 1, 79 ust. 3, 79 ust. 4 prawa autorskiego w sytuacji, gdy pozwany naruszył autorskie prawa majątkowe i osobiste przysługujące powodowi.

Sąd Najwyższy zważył:

Istota skargi kasacyjnej sprowadza się do zakwestionowania prawidłowości stanowiska Sądu drugiej instancji w przedmiocie wykładni pojęcia utwór w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych jako podstawy odmowy udzielenia powodowi ochrony prawnej. Rozważania rozpocząć należy od przypomnienia że, zgodnie z powyższym przepisem, utwór jest dobrem niematerialnym, zatem nie można go utożsamiać z utworem w postaci materialnego nośnika (*corpus mechanicum*). Jako szczególnego rodzaju konstrukcja prawna istnieje bowiem niezależnie od dzieła, w którym jest ucieleśniony. Dla zakwalifikowania danego dobra niematerialnego jako przedmiotu prawa autorskiego należy wykazać, że jest

po pierwsze - rezultatem pracy człowieka, po drugie - przejawem działalności twórczej jako uzewnętrznionego rezultatu procesu intelektualnego, po trzecie - ma indywidualny charakter, po czwarte - jest ustalony. Poprzez ustalenie utworu rozumie się przy tym nie utrwalenie poprzez nadanie postaci materialnej, tylko uzewnętrznienie umożliwiające jego identyfikację oraz poznanie przez inne jak autor osoby. Utwory spełniające te cechy podlegają ochronie niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. Nieistotne są także zamiar ich stworzenia, przeznaczenie oraz ewentualna użyteczność.

Zrównanie w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia pojęcia utworu wzornictwa przemysłowego z przedmiotem, w którym został utrwalony, tj. wózkiem, było zatem nadmiernym uproszczeniem prowadzącym do pewnej niejasności wywodów, zbędnie odwołujących się do pojęć i ocen właściwych dla dochodzenia ochrony na podstawie prawa własności przemysłowej. Chybiony jest jednak zarzut skargi kasacyjnej, że Sąd drugiej instancji poprzestał na ocenie przesłanek podobieństwa, innowacyjności, funkcjonalności i użyteczności, bowiem w części motywacyjnej w sposób wyraźny i wystarczający odniósł się do cech wymaganych dla przyjęcia istnienia utworu w rozumieniu prawa autorskiego. W rozpoznawanej sprawie nie budziło wątpliwości, że zostały spełnione pierwsza i czwarta z powołanych wyżej przesłanek. Istniały one jedynie co do tego, czy wystarczająco został potwierdzony twórczy charakter działalności prowadzącej do powstania utworu oraz jego indywidualność. Z istoty pojęć „twórczy” wywieść należy wymóg subiektywnej nowości, oryginalności, a „indywidualny” - odróżnialności od innych utworów. Orzecznictwo i piśmiennictwo wskazuje, że nie każdy proces intelektualny prowadzi do powstania rezultatu o charakterze twórczym, gdyż wyłączone są wyniki działalności zdeterminowanej przez materiał, przeznaczenie i istniejące rozwiązania techniczne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2006 r., I CK 281/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 186). Nie może być uznany za utwór objęty ochroną prawa autorskiego taki przejaw ludzkiej aktywności umysłowej, któremu brak cech dostatecznie indywidualizujących, to jest odróżniających go od innych wytworów podobnego rodzaju i przeznaczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2006 r., III CSK 40/05, Biul.SN 2006, nr 3, poz. 13). Same rozwiązania techniczne nie podlegają ochronie, w szczególności jeżeli jego

treść jest z góry zdeterminowana obiektywnymi warunkami i wymaganiami technicznymi oraz charakterem rozwiązywanego zadania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 2005 r., IV CK 763/04, OSNC 2006, nr 5, poz. 92, z dnia 15 listopada 2012 r., V CSK 545/11, nie publ., wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 listopada 2006 r., I A Ca 490/06, nie publ.). Dopuszczalne jest również wykorzystywanie ogólnych koncepcji i pomysłów, opieranie utworów na tej samej idei (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2016 r., I CSK 257/15, G. Prawna 2016, nr 89). Przyjęto, że pojęcie nowości działalności twórczej dotyczy nowości podmiotowej, tj. osoby autora, a nie oryginalności przedmiotowej utworu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2010 r., IV CK 359/09, OSNC 2011, nr 2, poz. 16, z dnia 25 stycznia 2006 r., I CK 281/05, OSNC 2006, nr 11, poz. 186), niemniej przymiot indywidualności musi być oceniany z uwzględnieniem cech samego utworu, poprzez porównanie rezultatu z uwzględnieniem zasobu domeny publicznej, gdyż nie może być uznany za utwór objęty ochroną prawa autorskiego taki wynik działalności twórczej, która nie ma cech dostatecznie odróżniających go od innych podobnego rodzaju i przeznaczenia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2000 r., III CSK 40/05, BSN 2006, nr 3, poz. 13, z dnia 6 marca 2014 r., V CSK 202/13, nie publ.). Prawo autorskie nie przewiduje ponadto pojęcia pierwszeństwa przysługiwania prawa, gdyż utwory mogą powstać równolegle.

Odnosząc wyniki dotychczasowej wykładni art. 1 prawa autorskiego do stanu faktycznego podkreślić należy, że przesądzające znaczenie dla naruszenia swego utworu powód przypisywał posłużeniu się przez pozwaną konstrukcją trójkąta składanego, której używał wcześniej. Należy ona jednak do rozwiązań technicznych objętych domeną publiczną, powszechnie używanych dla rzeczy składanych i dostosowanych do ich rodzajów. Powód nie wykazał, aby zastosowany przez niego sposób implementacji tej konstrukcji do wózków składanych dziecięcych, w tym inwalidzkich, miał charakter twórczy. Przeciwnie postępowanie potwierdziło, że schemat ich budowy wyznaczony był przeznaczeniem i szczególnymi potrzebami użytkowników, które już uprzednio uwzględniano w innych produktach podobnego rodzaju, zawsze tak sytuując przegub, aby stelaż był stabilny i mógł się łatwo złożyć. Nawet przy przyjęciu pierwszeństwa powoda co do zastosowania

kształtu litery „S” do części stelaża, brak podstaw do zakwalifikowania go jako rezultatu pracy intelektualnej o charakterze twórczym, przyjęcia cech wyróżniających (indywidualizujących) i tym samym uznania za „utwór”. Zawsze bowiem powinien on być wynikiem działalności kreacyjnej, prowadzącej do powstania subiektywnie nowego wytworu intelektu. Dla składanego wózka inwalidzkiego jako takiego sposób zgięcia rurek stelaża nie miał znaczenia doniosłego, tylko drugorzędne, nadto podlegał on zmianie w różnych modelach wykonywanych według projektu samego powoda. Pozostałe elementy dotyczące ogólnego kształtu, szerokości i wyścięcia siedziska oraz wysokości i wyścięcia oparcia, ramy tylnej z poręczą służącą do prowadzenia, układu jezdnego są determinowane zasadą działania i przeznaczeniem wózka. Inspirowanie się i powielanie rozwiązań technicznych w takim zakresie jest dozwolone i nie stanowi wkroczenia w sferę cudzego prawa. Normatywny charakter przesłanek definiujących „utwór” i wyłączna kompetencja sądu do jego kwalifikacji nie wyklucza ustalania przez biegłych cech, na których oparte będzie rozstrzygnięcie. W przedmiotowym wypadku oparta na tych środkach dowodowych indywidualizowana ocena Sądu, wskazująca na brak oryginalności i indywidualności oraz walorów twórczych pomysłów zastosowanych w wózkach C. mieści się w granicach utrwalonej wykładni art. 1 ust. 1 i 2 pkt 5 prawa autorskiego. Podniesiony w skardze zarzut naruszenia tego przepisu jest zatem chybiony.

Trafna jest natomiast skarga w części wskazującej na błędne zastosowanie art. 116 prawa własności przemysłowej. Sąd drugiej instancji bezpodstawnie i wadliwie poszerzył podstawę prawną rozstrzygnięcia o ten przepis, który w brzmieniu obowiązującym do uchylenia z dniem 1 grudnia 2015 r., stanowił, że ochrona praw majątkowych do utworu, przewidziana w przepisach prawa autorskiego, nie ma zastosowania do wytworów wytworzonych według wzoru przemysłowego i wprowadzonych do obrotu po wygaśnięciu prawa z rejestracji udzielonego na taki wzór. Przepis powyższy miał zatem charakter normy intertemporalnej prawa materialnego i odnosił się wyłącznie do kategorii prawnej „wytworów wytworzonych według wzoru przemysłowego”, tj. towarów wprowadzonych do obrotu w ramach korzystania z domeny publicznej po wygaśnięciu prawa z rejestracji udzielonej wcześniej przez Urząd Patentowy.

Jako przepis szczególny nie podlegał wykładni rozszerzającej. Uwadze Sądu Apelacyjnego uszło, że powód uzyskał świadectwa ochronne na oznaczone wzory zdobnicze w okresie obowiązywania ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości (Dz. U. z 1993 r., poz. 26 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz.U. z 1963 r. Nr 8, poz. 45). Wzór zdobniczy uznawany był w tym czasie za przedmiot sztuki użytkowej. Przez dokonanie rejestracji nabywano prawo wyłącznego korzystania z wzoru w sposób zarobkowy lub zawodowy, potwierdzając je wydaniem świadectwa ochronnego na wzór zdobniczy. Prawo to miało charakter terminowy i trwało pięć lat od daty zgłoszenia wzoru w Urzędzie Patentowym, z możliwością przedłużenia na wniosek na dalsze pięć lat, następnie wchodziło do domeny publicznej z zastrzeżeniem pozostania w mocy ochrony wynikającej z prawa autorskiego (w przewidzianych w nim terminach). Z dniem 22 sierpnia 2001 r. weszła w życie ustawa z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r., poz. 776 ze zm.), która wprowadziła pojęcia prawne wzoru przemysłowego i wzoru użytkowego, odmienne treścią od dotychczasowego wzoru zdobniczego. Z tych względów wprowadzono przepisy szczególne przewidujące, że prawa w zakresie wzorów zdobniczych, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy, pozostają w mocy i stosuje się do nich przepisy dotychczasowe, o ile przepisy nie stanowią inaczej, a do stosunków prawnych powstałych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 315 ust. 1 i 2). Zgłoszenia wzorów zdobniczych, dokonane przed dniem wejścia w życie ustawy i nie rozpatrzone do tego czasu, uznano za zgłoszenia wzorów przemysłowych (art. 316 ust. 1). Ustawodawca nie dokonał zatem przekształcenia *ex lege* wzorów zdobniczych we wzory przemysłowe i art. 116 dotyczący wytworów wytworzonych według wzoru przemysłowego w ogóle nie miał zastosowania w sprawie. Zajęcie stanowiska co do zagadnienia kumulatywnej ochrony praw osoby legitymującej się świadectwem ochronnym na wzór zdobniczy na podstawie ustawy z dnia 19 października 1972 r. o wynalazczości i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych i z tytułu stworzenia utworu na podstawie ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych jest

beprzedmiotowe bowiem, niezależnie od wygaśnięcia praw z rejestracji wzoru zdobniczego po wejściu w życie prawa własności przemysłowej i przed wytoczeniem powództwa, powód oznaczył zakres przedmiotowy sporu wprost opierając żądanie oraz podstawę faktyczną i prawną powództwa na przepisach prawa autorskiego.

Konsekwencją braku naruszenia art. 1 ust. 1 p.a.p.p. jest bezzasadność podstawy kasacyjnej w części odnoszącej się do zarzutu niezastosowania art. 78 ust. 1, art. 79 ust. 1 pkt 2, art. 79 ust. 2 pkt 1, art. 79 ust. 3, art. 79 ust. 4 tej ustawy, odnoszących się do środków ochrony prawnej przysługujących w wypadku naruszenia osobistych i majątkowych praw autorskich.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego oparto na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

jw